

[A. C. Normann.]

at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen er glad og tilfreds med lærlingelovsforslaget; det ærede medlem synes, at det centraliserer sig omkring socialdemokratiet og socialdemokratiets medvirken. Det er der vel næppe nogen af os der har noget imod — det er jo en socialdemokratisk minister, der har fremsat lovforslaget — men jeg har ellers under forhandlingerne i udvalget haft den fornemmelse, og det har det ærede medlem hr. Hans Rasmussen også undertiden understreget noget stærkt, at han syntes, det centraliserede sig lidt for meget omkring de øvrige partiers stilling. For mig som forhandlingsleder under udvalgsarbejdet har den følelse undertiden presset sig lidt på, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen syntes, de andre partier gjorde sig noget stærkere gældende, end de egentlig burde, og stærkere, end der var sagligt grundlag for. Derfor kan vi måske afslutte disse små bemærkninger om, hvem der har vejet mest, og hvem der har ydet mest, med at enes om, at i virkeligheden er der kommet et resultat ud af det, som tjener folketinget til ære; det viser sig jo, at vi allesammen har måttet give indrømmelser for at nå frem til den enighed, der nu foreligger.

Forfærdet er jeg nærmest over at høre det ærede medlem hr. Hans Rasmussen nu her ved anden behandling give den oplysning, at jeg skulle have godkendt den tanke, at man udsatte adgangsbegrænsningens bortfald til det tidspunkt, hvor også overenskomsterne udløb, nemlig til 1. marts 1958. Noget sådant er selvfølgelig ikke tilfældet. Det, der er foregået i udvalget, og som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen under alle omstændigheder ikke skulle referere på den måde, hvis han overhovedet vil referere det, er dette, at socialdemokratiet, efter at det var gået med til adgangsbegrænsningens bortfald med øjeblikkelig virkning, senere — jeg kan finde datoen frem i min mappe — efter en skrivelse fra den højtærede økonomi- og arbejdsminister fik betæneligheder og sagde: af de og de grunde finder vi det bedre at udsætte begrænsningens bortfald indtil 1. marts 1958. Da dette skete, spurgte jeg som forhandlingsleder, hvilken stilling de øvrige partier tog dertil; så spurgte det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, om han måtte opfatte

det sådan, at jeg var enig med ham, og jeg benyttede øjeblikkelig i udvalget lejligheden til at sige, at det var jeg ikke, sådan måtte det ikke opfattes. Noget andet er, det kan jeg godt sige til det ærede medlem, at egentlig finder jeg ikke, mulighederne for at få en ny lærlingelov burde strande på, om adgangsbegrænsningerne trådte i kraft nu eller den 1. marts 1958. Afgørende for os var det, at vi fik disse begrænsninger afskaffet efter nogle og halvtreds års forløb. Men når jeg spørges direkte, må jeg have lov til at sige, at jeg og mit parti har haft den opfattelse, at disse begrænsninger burde falde bort med det samme; det lagde vi meget stærk vægt på.

Til sidst vil jeg gerne gøre en bemærkning til den højtærede økonomi- og arbejdsminister, som for lidt siden fremsatte en udtalelse vedrørende § 1, stk. 1, sammenholdt med stk. 3, b), i samme paragraf.

Det drejer sig om udførelse af visse specialarbejder; det er det problem, jeg var inde på, med alle dem, der har maskinskrivningsarbejde uden at have lærekontrakt og uden at være fyldt de 18 år, i pladser, hvor de ikke kan opnå lærekontrakt; for langt de flestes vedkommende drejer det sig om unge mennesker, der heller ikke ønsker at få lærekontrakt. Jeg er ikke helt tilfreds med den højtærede ministers erklæring, ikke fordi jeg tvivler om, at det er den højtærede ministers hensigt, at forholdene skal forblive, som de er; men når den højtærede minister støtter sig til den uklare udtalelse, som findes i betænkningen, må jeg sige, at det dog vist er nødvendigt, at vi får også det punkt nævnt endnu en gang under udvalgsarbejdet, for at en absolut klarhed kan blive tilvejebragt. Der tales i betænkningen om udførelse af et vist specialarbejde, som ikke fordrer nogen faglig uddannelse, men vi må have det helt på det rene, om maskinskrivning fordrer faglig uddannelse. Det er blevet oplyst i kommissionen på mit spørgsmål ved flere lejligheder, at skrivemaskinarbejde er fagligt arbejde og fordrer faglig uddannelse. Derfor tror jeg ikke, det er korrekt at lade det komme ind under begrebet specialarbejde, men hvis det er sådan, at den højtærede minister kan udtale, at den bestående tingenes tilstand med hensyn til disse funktioner, hvadenten man kalder det specialarbejde, eller man kalder det fag-